

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 4 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง ผลกรรมรังแกฝั่ง
โดย พระภาวนาวิสุทธิคุณ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโน

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

ผลกรรมรังแกผึ้ง พระภาวนาวิสุทธิคุณ

วันนี้จะเล่ากฎแห่งกรรมถวายพระภิกษุณวณะ กฎแปลว่าต้น กรรมแปลว่าแต่ง หรือการกระทำให้เป็นไปตามนั้น ถ้ากรรมดีมีปัญญามันจะดันไปหาความดีให้มีจิตใจสูง มีสติปัญญาด้วย เรียกว่ากฎแห่งกรรม อันนี้มีศีล ๕ เป็นข้อพิสูจน์ด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน

เมื่อผมเป็นเด็ก ได้ประสบการณ์มาด้วยตนเองที่บ้านบางปะทุน หรือเรียกว่า บ้านเกาะ ที่ตรงนั้นเป็นหัวเกาะ ที่ปากน้ำบางพราเข้ามา เรียกว่าบ้านเกาะ ต่อมาก็เลยเรียกบ้านบางปะทุน เนื่องจากที่บางนั้นเหมือนปะทุนเรือ ผมเคยถามโยมคนแก่คนเฒ่าว่า ทำไมเรียกบางปะทุน ได้รับคำตอบว่า หลานเอ๋ย บางนี้มีนกกล มันไม่ลึก ไม่ตื้น นกกลเหมือนปะทุนเรือหรือข้า มีป่าต้นมะขามเทศ ยอดมันอ่อนช้อยเข้ามาหากันเหมือนปะทุนเรือ เขาก็เลยเรียก บางปะทุน

บัดนี้ผมเต็มหมัดแล้ว หาบางปะทุนไม่มีแล้ว ที่นี้เป็นบ้านของผมเอง คนรุ่นเก่าเรียกบ้านเกาะ คนรุ่นกลางเรียกบ้านบางปะทุน คนรุ่นหลังเรียกตำบลบางม่วงหมู่ เมื่อก่อนนี้ขึ้นกับตำบลโพธิ์มา ตอนหลังแยกออกไป เป็นตำบลบางม่วงหมู่ เมื่อวานขึ้นนี้ โยมบ้านแพรกสามะเนียง อโยธยา มาพูดเรื่องความกลุ้มใจในครอบครัว ลูกหลานไม่สามัคคีกัน และเล่าเรื่องเหตุการณ์ให้ฟัง ผมเลยนึกได้ถึงเหตุการณ์ย้อนหลังของผมเอง

เมื่อผมเป็นเด็กอายุประมาณ ๑๒ ขวบ เข้าโรงเรียนแล้ว รุ่นผมเข้าโรงเรียนอายุ ๙ ขวบ ไม่เหมือนพวกท่านเข้าโรงเรียนกัน ๔ ขวบ ขึ้นอนุบาล ขึ้นประถม ผมเข้า ๙ ขวบขึ้นเตรียม ๑ แล้วขึ้นชั้น ป.๑ ไปออกชั้น ป.๔ เดียวนี้มาเพิ่มเป็นประถม ๕ ประถม ๖ ข้างบ้านผมเองนะครับ มีลุงเป็นลูกพี่ลูกน้องกับโยมผู้หญิง เรียกชื่อว่า ลุงโป่ง เรียกป้าสะใภ้ว่า ป้าเขียว มีพี่สาวของผมคนหนึ่งเป็นลูกสาวของลุงโป่งนี้ ชื่อพี่สมบุญ สามิเขาเป็นคนอีสานชื่อ นายพรหม เป็นสามีนคนที่สอง สามีนคนที่หนึ่งชื่อ นายเกลี้ยง

แหม! ผมนึกได้เลย มันลืมไปแล้ว ปุ่ยาตายาย พี่ป้าหน้าอาของผมตั้งแต่เป็นเด็กอายุ ๑๑-๑๒ ขวบ และผมก็จากบ้านไปเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ ไปอยู่บ้านคุณลุงศรี ศิลบรรเลง บ้านหลวงประดิษฐ์ไพเราะ หลวงธรรมา รินน้ำร้อนถวายรัชกาลที่ ๖ เล่นโซนา ตีระนาดด้วย ผมไปอยู่บางแวกมาเป็นเวลา ๒ ปีนะครับ

พอดีกับโยมไ้บ้านกับโยมละม้าย มะกล่ำทอง อยู่อำเภอบ้านแพรก ท่านพระครูสังฆรักษ์ ท่านบอกว่า ชื่อบ้านสามะเนียงที่มีวัดหลวงพ่เขียว เคยไปกับท่านไปฉันทน์งานเขาทำบุญ บ้านนี้ใจบุญ ร่ำรวยพอสมควร ลูกดีทุกคน สร้างความดีมาทุกคน คุณพ่อคุณแม่ก็สร้างความดีไว้กับลูก ทำถูกไว้กับหลาน ลูกบ้านนี้ทำมาหากินจากยากจนมาร่ำรวย มีกิจการค้าที่ตลาดบ้านแพรก

ต่อมาเกิดวุ่นวาย ลูกชดหนึ่งไปหาเจ้าเข้าทรงว่า ถูกทำ คนเอาของมาทำที่บ้าน **พี่น้องไม่สามัคคีกัน ทะเลาะกัน ไม่พัก ไม่มีความสุขเลย มีคนหนึ่งเป็นโรคประสาท** ไม่ทราบเป็นไปได้อย่างไร เลยก็เชื่อเจ้าเข้าทรง อีกชดหนึ่งไม่เชื่อ เชื่อพระเลยก็ว่านายมากมาย คนโน้นเป็นอย่างนี้ คนนี้เป็นอย่างนั้น พิจารณากฎแห่งกรรมปัจจุบันไม่มี ยังรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เพราะเหตุใดหรือมันต้องมีเหตุผล

โยมละม้ายเล่าต่อไปว่า “หลวงพ่อ จะเป็นอย่างนี้หรือเปล่าก็ไม่ทราบนะ ตอนก่อสร้างตึก สร้างบ้านยังไม่เสร็จ ผีมาเกาะอาศัยอยู่ รังใหญ่มาก ผีมาเกาะที่บ้าน **“โยมละม้าย เกรว่ามันจะไปตอยพวกช่างก่อสร้าง เดียวจะไปงานตอยคนโน้นตอยคนนี่คิดว่าโลไปคงไม่บาปหรอก กำลังก่อสร้าง ทำเสร็จแล้วค่อยมาอยู่เกาะ ให้ลูกเอายามาจัด ให้กลิ่นเหม็น ๆ ผีจะได้ไป ลูกคงจะจัดเข้าไปมาก ผีก็ตายหมด หล่นและ ที่ไม่ตายก็หนีไปเลย** จากนั้นเหตุการณ์ก็ผันผวน ทำให้บ้าน **ไม่มีความสุขเลย ทะเลาะกัน ไม่พัก คนนั้นป่วย คนนี้ป่วย คนนี้หาย คนโน้นเป็นตลอดรายการ** หาความสุขไม่ได้ ลูกก็ไปหาหมอดูเจ้าเข้าทรง ว่าถูกกระทำ คนเอาของมาไว้ที่บ้าน อาตมาบอก ไม่ใช่หรอกโยม **เป็นเพราะผี** ท่านทั้งหลายอย่าทำนะ

ผมก็นึกมาถึงตัวผมเอง เมื่อครั้งอายุ ๑๑-๑๒ ขวบ ที่บ้านลงโป่ง ป้าเขียว พี่สาวของผมลูกของพี่สมบุญ ยังไม่มีครอบครัว พอมีครอบครัว ผมก็โตเข้าโรงเรียนชั้นเตรียม ก็จำได้บ้างไม่ได้บ้าง พอมาทราบข่าวเรื่องนี้จากโยมละม้ายก็นึกได้ ว่าเป็นความจริงอีกเช่นกัน

ผีผิงมาเกาะรังใหญ่ที่บ้านลุงผม บ้านอยู่ติดกัน วันนั้นเขาออกไปนอกบ้านเกือบหมด ลุงผมไปเลี้ยงควาย ป้าเขียวหอบของขายที่ตลาดบางขาม พี่สมบุญกำลังตั้งครุฑคนที่สองก็ไปขายของด้วย เหลือแต่พี่เขยอยู่บ้าน ก็ชวนผมเอาไฟเผาฝั่ง เขาเป็นคนใช้เรา แต่เราก็คือเด็ก ไม่รู้ว่าเป็นบาปแต่ประการใด

ลูกกลับมาค้าเหล็กเลย ลุงเป็นนักโบลูก ถือศีลกินบวช ต่ำ ๓ วัน ๓ คืน แต่ไม่ค้าผมหรือค้าลูกเขยเขาต่ำไปตามมา คราวดาบตีกันเข้าแล้ว ฟันกันหัวร้างข้างแตก ตีกัน ๓ วัน ๓ คืน แล้วต่ำกันเหล็กไปอีก เพราะเหตุกฎแห่งกรรมนะครับ **ในที่สุดพี่สมบุญกับพี่เลี้ยง** เขาไม่ได้ทะเลาะกันนะ เขาไม่มีเรื่องอะไรเลยนะครับ แต่**จำเป็นต้องจากบ้านไป** เพราะพ่อตาถือลุงผมควาว่าดาบฟันลูกเขย ลูกเขยก็กลัวใจ จะตอกกลับไปบ้างก็จะโดนพ่อตา ถ้าไปทำคนไม่มีธรรมะก็จะตีหัวพ่อตา เพราะไปฟันลูกเขย ผมอยู่ที่นั่นเลย นี่เพิ่งจะระลึกได้ ที่โยมบ้านแพรกเล่าเหตุการณ์ตรงกัน กฎแห่งกรรมเนี่ย ไม่มีความสุชนะครับ คนดีทะเลาะกันได้ แยกแตกกันได้

พี่เขยผมเคยบอกผมว่า น้องเอ๊ย! พี่อยู่ไม่ได้แล้วนะ ขอลา เป็นเพราะฝั่งนี้เอง ลุงต่ำ ๓ วัน ๓ คืน ต่ำไม่พักจนลูกเขยอดกลืนไม่ได้ ก็เถียงเข้าไปบ้าง ก็ว่าดาบฟันลูกเขย ผมที่นั่นเห็นชัด ฝ่ายพี่สาวเขาก็บอกพ่อ ไปโทษพวกบ้านฉันทำไมเล่า พี่สาวเลยชดทอดผมเข้าอีก บอกผมเป็นคนจุด สามีเขาไม่ได้จุด เลยไม่รู้จะโทษใครถูก เป็นกฎแห่งกรรมด้วยกันทั้งคู่

พี่เลี้ยงก็เตรียมกระเป๋ากลับบ้าน บ้านอยู่ใต้วัดไชโยไป ๕-๖ ท่า เขาก็เลยไปได้รอบครัวใหม่ ทั้ง ๆ ที่เมียเก่าไม่เคยทะเลาะกันเลย ต้องแยกกันไปเพราะกฎแห่งกรรม แต่ก็ไปมาหาสู่กัน ลูกออกมาซื้อนายสอน ตอนนั้นตายไปแล้ว **ลุงผมเห็นหน้านายสอน** นึกถึงลูกเขยก็ดำลานแทน ในไม่ช้าลุงผมก็ตาย ตายอย่างน่าอเนจอนาถ นี่เป็นกฎแห่งกรรมชัด

ผมเองโตขึ้นอยู่ชั้น ป.๔ ยังไม่ได้โกนเปีย มันเป็นกฎแห่งกรรมที่ผมไปเผาฝั่ง ไปวัดไหนไปงานที่ไหนโดนตอยทุทงาน เคยถามเขาว่า “**สื่อมาตอยอ้วทำไม**” เขาบอกว่า “**กุศลสิ้นไส้มี**” ไปวัดตีก เด็กวัดรุ่นเดียวกันขับตอย มา วัดศรัทธาภิรมย์ขับตอยอีก มาวัดมะพร้าวตอยอีก ผมก็ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด มานึกได้ตอนบวช อ้อ! เป็นกฎแห่งกรรมของเราเอง ที่เราไปเผาฝั่ง **ฝั่งตอยก็เอาเท้าขี้** ยังเป็นเด็กก็ไม่ทราบ ไปไหนเลยถูกตอยเรื่อยเลย นี่เป็นกฎแห่งกรรมนะครับ ขอถวายในวันนี่ ต้องชดเชยเพนเจอร์พี่น้องต้องระหองระแหงกัน หากความสุขไม่ได้เลย จึงขอเรียนถวาย โปรดกรุณาอย่าไปทำฝั่งเลย ฝั่งมาอาศัย เขาจึงได้เอาขี้ฝั่งมาควั่นเทียน นอกจากใช้ประกอบพิธีกรรมแล้ว ยังเผ่ขี้ตอยสอนธรรมะแก่เราว่า เราไปไหนต้องหาที่พึ่ง จดเข้าแล้วมันร้อน น้ำตาไหลเลย **ร้อนคือราคะ ร้อนคือโทสะ ร้อนคือโมหะ มันมีน้ำตาไหลเห็นไหม ฝั่งคือเทียน ถ้ามันไม่ร้อน น้ำตามันจะไหลได้อย่างไร** เล่า ใส่เทียนหมด ขี้ฝั่งหมด เราก็อาที่พึ่งกันไม่ได้

เพราะฉะนั้น ฝั่งเป็นสัญลักษณ์ ทำให้พึ่งพาอาศัยได้ไปไหนหาที่พึ่งไว้เถอะขอรับ หาที่อยู่พึ่งอาศัยเป็นปัจจัย ๔ เราจะได้ยุติกันดีมีมิตรสุข ถ้าหากว่าไปอยู่บ้านเรือนใคร ถ้าเป็นอย่างนี้อย่าให้เขาทำ ห้ามไว้เถอะครับ เป็นบาปเห็นทันตา ลองดูได้ถ้ามีฝั่งเกาะที่บ้านท่าน หากเอาไฟจุด ไม่ช้าหรือช้า ไม่เกิน ๗ วัน ๑๕ วัน จะเกิดมีเรื่องร้อนใจแยะเลยนะครับ

ขอความสุขสวัสดิ์จงมีแก่ภิกษุเถระ พระคณะครูอาจารย์และพระภิกษุนวกะ จงจงงามไปบุญในบวรพุทธศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และจงเจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณธรรมาสมบัตติ จะนึกถึงสิ่งหนึ่งประการใด จงสมความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกันทุกรูปทุกนามเทอญ

.....